

SZÁM.

intén
gyon
nken
sonyi
atom.
nába
k. —
etraj-
pan»,
tyád
Béla.
köz-
lenik
eny-
még
ifj.
ik a
chta
ödik
rta.
majd
t és
meg-
arra
ulok
ányi
t kö-
razi-
lyik
kas-
mely
azt,
föl-
ragy
tott,
yeid
—
ára
tke-
pe ;
ona
rály
tü-
zik,
ni a
—
ted,
ka.
ogy
nd-
régi
len-
—
ost,
l ?)

A VÁROS-ERDŐBEN. (Lásd a 74. lapon.)

I. köt. 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon,

1896. február 2-án.

épület.

A REJTELMES KULCS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BÉLA, mikor este felé a Domokos bácsival tett nagy kirándulásról haza tért, olyan igazán derült jó kedvet mutatott, amelyet még alig tapasztaltak nála, mióta megjött az intézetből. Zoltán elmondta neki, hogy Sándor itt járt látogatóban és úgy illik, hogy most már ők is meglátogassák.

— Nem bánom, felelé Béla. Nem éppen nagyon szeretem ugyan, mióta olyan rossz tanácsot adott; de legalább mondhatok neki valamit, aminek örülni fog, ha igazán jó barátom.

— Mit?

— Azt, hogy . . . no, nem beszélék róla . . . Domokos bácsi azt mondta, hogy csak apácskának szóljak.

Az apa jelen volt s Béla szavaira elmosolyodva szólt:

— Ugy látom, nagyon össze barátkoztatok az öreg urral.

— Ó, kedves apám, olyan kedves jó ember!

— Magam is annak tartom. Nincs is semmi kifogásom a barátságotok ellen. De ha már annyira vagytok, hogy titkotok is van, arról már szeretnék valamit hallani. No's, hát sugd meg. Jöjj a szobámba.

— Nem éppen titok, apácskám, legalább számodra már éppen nem, szólt Béla, amint bementek. Domokos bácsi azt mondta, hogy majd eljön és beszél veled, mert . . . mert ő hiszi, hogy én . . . izé . . . abban a . . . abban a dologban ártatlan vagyok.

— Hiszi? Hát honnan tud róla?

— Én mondtam el neki. Magam sem tudom, hogyan történt, de amint ott az erdőben pihentünk, szóba került a dolog és Domokos bácsi lassan-lassan úgy kiválatott, hogy mindent elmondtam neki. Mire észre vettem, már későn volt. Megijedtem, hogy így magam keverem magamat gyanuba; de képzeld, kedves apa, mit mondott Domokos bácsi!

— No ugyan mit?

— Megsimogatta az arczomat és így szólt: »Ne ijedezzél, fiam, nem ok nélkül vallattalak ki. Vigyázatlan voltál, de ártatlan vagy, jól látom; sőt már azt is tudom ki a bünös.« Ugy-e furcsa?

Zsombolyi ur csakugyan maga is meglepőnek találta.

— Tudja? Hogy tudhatja, mikor most téled hallotta az egész dolgot? És ha tudja, meg is mondta?

— Dehogyan mondta! Persze, mindjárt kérdeztem tőle, de azt felelte: »Nem mondhatok többet, mert végre is csalódhatom. Te most magad tapasztalod, milyen keserves az, hogy ártatlanul szenvedsz. Tehát még gyanút sem szabad könnyedén valakire kimondani. Nem hiszem ugyan, hogy csalódjam, de még utána járok és atyáddal is beszélék. Ha jó nyomon vagyok, akkor egy hét alatt kiderítjük az ártatlanságodat; sok ilyen diák-históriával volt nekem dolgom, nagy praxisom van benne.« Jaj, édes apácskám, ha igaz lehetne, amit az a jó Domokos bácsi ígért!

— Megvallom, nem értem az ígértét, szólt Zsombolyi ur. De ha azt mondta, hogy majd velem is beszél, hát majd megmagyarázza.

Másnap nem csak Béla, hanem atyja is türelmetlenül várta Domokos bácsi látoga-

tását; de biz' az öreg ur nem igen sietett, hiába várták egész délelőtt. Pedig ezen a napon a hegyek közt sem járt; Zoltán látta, hogy a lelkész urnál volt látogatóban s ott sokáig vigan beszélgetett és tréfálgatott Sándorral az árnyas udvaron. Zoltánt szinte egy kis irigység s féltékenységgel fogta el, mert azt szerette volna, hogy az öreg ur csak vele és Bélával tartson barátságot. Jó szívű fiu létére azonban csakhamar maga dorgálta meg magát.

— Ugyan csuf gondolat járt a fejemben! Mért ne szerethetné Domokos bácsi Sándort is csak úgy, mint minket? Az olyan öreg professzor nagyon hozzá szokott a diák népséghez s az öreg urnak öröme telik benne, hogy itt most mindnyájunkat sorra examinál. Sándor pedig, azt mondja Béla, jó tanuló és ügyes fiu, hát persze őt is szereti.

Domokos bácsi azonban nem feledkezett meg ígéretéről. Délután benyitott, épp mikor Zoltán és Béla kiindultak a házból, hogy a paplakba menjenek Sándor látogatására. Béla persze váltig szeretett volna otthon maradni, hogy valamiképp megtudhassa, mit beszél Domokos bácsi az apával; de biz' ezeknek semmi szükségök sem volt az ő jelenlétére, inkább mindjárt bezárkóztak az apa szobájába s Béla, még ha otthon marad is, legföljebb annyit tudott volna meg, hogy sokáig tanácskoztak, végül pedig levelet irtak és legott a postára is adták. A levél annak a nevelő-intézetnek volt czimezve, amelyben Béla addig tanulmányait végezte.

De éppen ilyen czimzéssel még egy másik levél is került más valakitől a postára. Béla persze egyikről sem tudott semmit.

Ha nem is nagyon vigan, de eléggé jól töltötték Zoltán és Béla a délutánt Sán-

dornál a paplakban. Sándor jókedvűen fogadta vendégeit s tréfásan szólt Bélához, akivel alig egy héttel előbb még együtt volt a nevelő-intézetben:

— No, kiheverted már a bajt? Látom, nincs kisírva a szemed, nem is halványodtál bele a bánkódásba.

— Éppenséggel nem is bánkódom, nincs rá okom, felelé Béla nyugodtan.

Sándor meglehetősen csodálkozva nézett pajtására, aztán nevetve mondá:

— Nincs? Annál jobb.

Azután játszottak, később ozsonáltak, megint játszottak, s mint afféle fiatal diákok, bizony nem tartották szükségesnek hogy játék közben holmi kellemetlen dolgokról is megemlékezzenek. Ozsonna után azonban, mikor Zoltán azon buzgólkodott, hogy jobb labda-verőt faragjon, Béla és Sándor pedig árnyékos padon ülve pihentek, Sándor hamiskás szem-hunyorgatással így szólt:

— Mondd csak, Béla, hát igazán semmi bajod sem volt itthon a miatt az intézetbeli história miatt?

— Semmi, hál' Istennek.

— Nagyszerű! Föl sem tettük volna rólad, hogy ilyen nagy kópé vagy, s így ki tudjál mosakodni.

— Kimosakodni? Arra nem volt szükségem, mert semmi nagy hibát sem követtem el. Jól tudhatod.

— No no, Béluskám, biz' én csak azt tudom, hogy az igazgató ur elítélt.

— Igen, de azt is tudod, hogy leginkább te vagy az oka, mert folyvást unszoltál, vállaljam magamra a dolgot, akár tettem, akár nem, csak legyen vége a sok kutatásnak és vizsgálatnak.

— Persze hogy azt tanácsoltam, mert láttam, hogy ugy is hiába való a tagadásod, mikor az igazgató ur maga ott ért a dolgozójában s kezében találta az írásokat.

— Ez igaz. De én épp csak abban a pillanatban érkeztem a szobába, az igazgató urat kerestem, az írásokat pedig a földön láttam, hát fölvettem, hogy az asztalra tegyem; azt sem tudtam, miféle írások.

— Persze, persze, emlékszem; ott is ezt mondtad, csak hogy az igazgató ur nem hitte el, mert az írásokat a fiókjában szokta tartani, a fiók pedig mindig csukva van. De mikor a tanácsunkra megvallottad, hogy te csented ki a fiókból... no, azt elhitte.

— Elég baj, hogy hallgattam rátok. De majd rendbe jön a dolog. Most már nem busulok.

Sándor ismét szinte meghökkenve nézett Bélára.

— Nem busulsz?

— Nem én! Mert itthon, szerencsémre, jobban ismernek. Tudják, hogy soha sem hazudok és ha hibát követtem el, meg is vallom. Apácskám is... no, meg mások is azt hiszik, hogy az igazgató ur elharmarkodta a dolgot és igazságtalanul büntetett.

— Mondom, nagy kópé vagy, Béla. Ki hitte volna, hogy itthon még mint az üldözött ártatlanság fogsz szerepelni? No, jól teszed. Hanem, köztünk maradt szó legyen, biz' ott az intézetben már semmikép sem mosakodhatol ki, hát legokosabb, ha bele nyugszol.

— Köszönöm a jó tanácsot, de ez éppen annyit ér, mint amikor rábeszéltek, hogy vállaljam magamra a hibát. Csak hogy most már nem is egészen tőlem függ;

vannak mások is, akik nem nyugosznak bele és iparkodni fognak, hogy kiderítsék ártatlanságomat. Tudom, te is örülni fogsz, ha sikerül.

— Hogy ne? Nagyon fogok örülni. Csak hogy, az igazat megvallva, nem bizom benne, hogy rá kerüljön a sor. Az a dolog már el van intézve, a fiuk közül senki sincs ott, egy részök vissza sem kerül többé, hát biz' ott hiába kezdik újra a vizsgálatot.

Ezt Béla már maga is gondolta, tehát nem is vette nagyon rossz néven, hogy Sándor ily kevésbé biztatja. Meglehetősen elmúlt a kedve minden játéktól s nem sokára haza is ment Zoltánnal.

Sándor pedig, mihelyt vendégei kívül voltak a kapun, nagy sietve levelet irt és mindjárt el is vitte maga a postára.

Amily kedvetlenül tért Béla haza, épp oly kellemes meglepetésül szolgált neki, hogy otthon atyja még a rendesnél nyájasabb volt hozzá s gyöngéden megsimogatta.

— Ne horgaszd le a fejedet, fiam! Eddig csak pusztá szavadra hittem, hogy ártatlan vagy, de most már egyéb jel is bizonyít melletted.

— Micsoda, kedves apa? kérdé Béla élénken. Igazán tud az a jó Domokos bácsi valamit?

— Majd megvállik. Egyelőre csak legyünk szépen nyugodtan. Pár nap mulva majd megjön a levél s remélem, jó hirt fog hozni.

A levél harmadnapra meg is jött, de alig ha az volt benne, amit vártak. Mert Zsombolyi ur és Domokos bácsi nagyon csalódottan néztek egymásra, mikor elolvasták.

(Folytatása következik.)

AZ ELTÖRT MAJOLIKA-TÁL.

J AJ! . . . mit cselekedtem? . . .
 Megesett a kár . . .
 Zuzva, cserepekben
 Ott hever a majolika-tál!

Mama megtiltotta:
 »Kezedbe ne vedd!
 A porcellán-boltba'
 Drágán adták ezt a remeket.«

Ó, ki ad tanácsot?
 Mitevő legyek? . . .
 Megvallom hibámat
 S bűnbánón anyám elé megyek.

A KÉK SÁRKÁNY.

— Vig mese három képpel. —

HOL volt, hol nem volt, az Operenciás tengeren is tul volt egyszer valamikor egy igen boldog ország, amely ország azért volt olyan boldog, mert egy igen jóságos öreg királya volt. Biz' a király maga jó darab ideig nem igen volt boldog, inkább busult és szomorkodott, mert hát nem volt se fia, se lánya, akire ráhagyja a koronáját. De aztán egy napon így szólt magához:

— Nincs, hát nincs. Majd csak akad valahonnan valami atyámfia, aki elvállalja a koronát. Nekem pedig itt van az én jó népem; minden alattvalómat úgy tekintem, mint fiamat, lányomat, és rajta leszek, hogy boldogok legyenek.

Mikor pedig a király nagyon akarja, hát tehet is nagyon sok jót és így az öreg király is hamar elérte, hogy mindenki nagyon szerette, atyjának tekintette. Nem is csinált a jó öreg király sok teketóriát, hanem szerte járt nem csak a székes városában, hanem mindenfelé az országában, meghallgatta mindenkinek a baját, panaszát, igazságot tett, a szegényeket megsegítette, vigadott a vigadozókkal és a világeért sem rontotta bár kinek is az örömét. Nem kevélykedett az ő királyi hatalmával és talán bizony meg is lett volna akadva, ha azt kérdik tőle, hol van a fényes királyi koronája?

— Ott van valahol a kincstárban, a korona-örök tudják, hol. Biz' én nem kopotatom. Király vagyok én kalapban is.

Szép csöndesen, boldogan teltek az évek s a jó öreg király vénséges vén ember lett. Végre aztán ütött az órája s szép csöndesen örökre elszenderült, árván hagyva a trónusát és koronáját.

No, sokáig nem maradt gazdátlanul a korona, mert a királyság mégis csak kellemetes mesterség. Messze idegen földön akadt az elhunyt királynak egy szegrőlvégről egy atyjafia, aki mindjárt jelentkezett, hogy neki van legtöbb jussa a koro-

nához. Nem akadékoskodott senki, hát szépen be is ült mindjárt a királyi trónusba.

Bezzeg, más világ kezdődött ezen a napon! Az új király mindjárt azon kezdte, hogy így szólt:

— Hol a koronám? Tüstént hozzátok elő!

Biz' azt keresni köllött egy kicsit, úgy elhányódott a sok királyi kincs között; szinte meg is rozsdásodott s ugyancsak kellett csiszolni, dörzsölni, míg valamilyesre kifényesítették.

— Szörnyőség! pattogott a király. Lát-szik, hogy az a szegény öreg nagybátyám nem tudta, milyennek kell az igazi királynak lennie. Arra való a korona, hogy a király fején legyen; aki megpillant, annak rögtön jusson eszébe, ki előtt áll és rettegjen hatalmamtól.

Nem is komázott az új király az emberekkel; aki megjelent a színe előtt, annak haptákba kellett magát vágnia és alázatosan lesnie a király parancsát. A koronát pedig mindig fején viselte a király, de még éjszakára sem tette le, hanem úgy hált: koronával a fején. Ez kissé alkalmatlan volt ugyan, de nagy kevélységében inkább elviselte.

— Éjjel is király vagyok, illik, hogy fejemen legyen a korona. Az igaz, hogy nyomja a koponyámat, de már ezt csak elviselem a királyi méltóság kedviért.

Egy éjjel, mikor ismét nagyon nyomta a kemény arany korona és nem tudott tőle aludni, messziről, az utcáról valami nagyon kellemetlen csikorgást-nyikorgást hallott. Ettől már aztán éppenséggel nem tudott elaludni s nagy haragra lobbant. Csöngetett és elő hívatta az első miniszterét, aki már igen öreg ember volt, még a vén király idejéből. Persze, az öreg urnak nem igen tetszett, mikor felzavarták álmából; de azt hitte, hogy valami nagyon fontos országos dolog akadt, tehát mihamar ott termett a király előtt.

— Miféle csikorgás ez? kérde a király dühösen. Ki meri így zavarni az álmomat?

Az öreg miniszter hallgatózott, kinézett az ablakon, aztán mosolyogva felelé:

— Ó, semmi . . . semmi . . . csak a kék sárkány nyikorog.

— Micsoda? Sárkány van a palotám közelében?

— Nyugodjék meg fölséged. Csak afféle pléh-sárkány, amott szemközt a bolt ajtaja fölött. Szél fúj, mozgatja, azért nyikorog.

— Tüstént el kell onnan távolítani azt a sárkányt!

— Kár volna, felséges uram. Nagyon régen lóg az már ottan, a vén boltos kedves embere volt az elhunyt királynak, mert igen derék ember. Öreg királyunk is sokszor hallotta ezt a nyikorgást, de nem bántotta a sárkányt, mert tudta, hogy a vén boltos nagyon hozzá szokott. Hiszen nem fúj minden éjszaka szél.

— Nem alkuszom. Ha tíz percz múlva le nincs véve az a sárkány, akkor majd gondom lesz rá, hogy reggel nem csak a sárkány, hanem a te fejed is le legyen ütve.

No, már a maga fejét a vén miniszter mégis csak jobban szerette, mint a szomszéd boltosnak pléh-sárkányát. Nem is telt bele tíz percz, már leverték a kék sárkányt s a király békén alhatott.

Azaz: alhatott volna, de nem tudott. Befordult a falhoz, behunyta a szemeit és talán már el is szenderült volna, de most ismét sajátságos neszt hallott, még pedig egészen közletről. Mint ha ott az ágya mellett pöfékelt, szuszogott volna valaki. Eleinte azt hitte, hogy csak úgy fél-álmában képzelődik, de lassan-lassan mégis csak meggyőződött, hogy nem alszik, kell ott valaminek vagy valakinek lenni. Megfordult és föltekintett . . . hát bizony majd holtra ijedt attól, amit ott látott az ágya mellett. (Lásd a képet a 71. lapon.)

Nem is közönséges vendég ült ott. Hamarosan úgy látszott, mint ha valami kékes felhő bocsátkozott volna oda a székre; de a következő pillanatban már jól látta a király, hogy nem felhő az, hanem förtelmes félelmetes szörnyeteg, valóságos kék sárkány. A maga módja szerint egészen kényelmesen helyezkedett el a széken, de

nem az ülésen, hanem a szék karján, onnan nyujtva le veszedelmes karmokkal ékeskedő kezét-lábát. Ugy látszott azonban, hogy nem töri rosszban a fejét, mert hosszú száru pipából igen jó ízűen és békességesen puffelgetett. A király ráismert a maga pipájára.

Hogy a furesa vendég nem jött rossz szándékkal, ez mindjárt ki is tűnt, amint megszólalt:

— Nem alszol, felséges barátom? Nagyon örvendek, így hát mindjárt megköszönhetem a szíveségedet, hogy megszabadítottál.

— É . . . én? Megszabadítottalak?

. . . MAJD HOLTRA IJEDT ATTÓL, AMIT LÁTOTT. (Lásd a 70. lapon.)

— Persze! Hát nem ismered rám? Én vagyok a kék sárkány. Több mint ötven esztendeje, hogy oda voltam szögezve a rudra a szemközti boltos ajtaja fölé; már nem is reméltem, hogy valaha elszabadulok onnan; de szerencsémre te igazi

király vagy, aki mindent megteszel, ami eszedbe jut és így megszabadítottál. Most már szabadon járok-kelek, amerre tetszik. Hát legelőször is téged látogattalak meg.

A királynak még a foga is vaczogott s hamarjában majd nem azt böfentette ki,

hogy nagyon sajnálja, amit tett; ha tudta volna, hogy ez lesz belőle, inkább ott hagyta volna a kék sárkányt. Gyorsan meg gondolta azonban, hogy ha már elszabadult a szörnyeteg, jobb lesz meg nem sérteni.

— Nagyon örvendek, hogy azt a kis szivességet tehettem, mondá. Talán még egyebet is kívánsz?

— Nem én. Most már csak háladatos akarok lenni. Ezért tehát mától fogva minden éjjel meg foglak látogatni; meg fogsz győződni, hogy nem feledkezem meg rólad.

— Ó, ne fáradj... nem kívánom... inkább elhiszem...

— Kivánod, nem kívánod, az nekem mindegy. Én azt szoktam tenni, amit én akarok s aki ellen-szegül...

Kinyújtotta veszedelmes karmait s a szegény király már inkább holt mint eleven volt ijedtében.

— Dehogy szegü-lők ellene... ó dehogy! Inkább nagyon fogok örven-den, ha szerencsél-tetsz.

— Ne félj, meglesz. Minden éjjel eljövök. Meglehet, hogy nappal is, amikor kedvem tartja. De azt kikötöm, hogy mindig méltó módon fogadj, mert én nem vagyok holmi közönséges vendég. Tehát mostantól kezdve a korona mindig a fejed-en legyen, mert ha közönséges kalapot viselnél, te is csak amolyan közönséges ember volnál, csak úgy gondolkoznál, mint a többiek. Azt pedig magad sem akarod, ugy-e?

— Persze, persze...

— Így hát megegyeztünk.

— De ha megegyeztek is, a kék sárkány azért még ott maradt hajnalig és nem engedte, hogy a király aludjék. Nagyon jó-izüen csevegett, de az a rossz szokása volt, hogy a legkisebb ellenmondást sem tűrte; ha királyi barátja csak egy kicsikét is görbén mert pislantani, a kék sárkány rögtön nyujtogatni kezdte veszedelmes karmait.

Más nap a kevély király nagyon csöndes és szótlan volt s mélyen elgondolkozott.

— Talán csak álmodtam! Ha elmondom a tanácsosaimnak bizonyosan nevetni fognak rajtam, nem hiszik el. No, talán nem jön el többször.

Dehogy nem jött! Mikor a király másnap éjjel már épp el akart szenderülni, egyszerre csak ott termett a förtelmes vendég. És megint nem engedte, egész éjjel aludni. És azután minden éjjel pontosan megjelent. Hetek, hónapok, azután esztendőök is multak s a szegény király szinte bele-öszült, bele örege-

det. Nap-hosszat búsan, elmerengve ült, mindig koronával a fején.

— Csak legalább ezt tehetném!... De ha rajta kap az a szörnyeteg, menten széttép. Ó, ó! Miért is gondoltam hajdan, hogy nem vagyok csak olyan ember, mint a többi!

A sok aggodás, gond és álmatlanság végre annyira megtörte, hogy egy napon mégis csak elpanaszolta a bajját a vén első miniszternek és kérte, hogy ne nevesse rajta, hanem inkább adjon jó tanácsot

... BUSAN ÜLT, KORONÁVAL A FEJÉN.

— Dehogy nevétek! felelé az öreg. Nagy baj, igen nagy baj, de azt hiszem, lehet rajta segíteni.

— Egy kád aranyat kapsz, ha megmondod, hogyan?

— Ingyen is megmondom, mert nekem sem kerül semmibe, aztán meg a fáradság is egészen Fölségednek jut. Mert a bajon csak úgy lehet segíteni, ha Fölséged világgá indul, fölkeresi a kék sárkányt az ő nappali buvó-helyén és vitézül legyőzi.

— Jaj, de hát hol találom rá? És hogy bírok vele?

— Már azt biz' én nem tudom. Addig jár utána, míg rátalál és ha rátalált, módját köll ejteni, hogy leteperje.

Ez nagyon keserves föladat volt, de nagy elkeseredésében a király már erre is vállalkozott. Esze és bátorsága különben is volt neki elég, hát biztatta magát, hogy talán mégis csak boldogulni fog valami képen. Megegyeztek, hogy az öreg miniszter addig gondját viseli az országnak, a király pedig titkon utra kél, ne tudja senki, hová.

Mindjárt föl is kerekedett és neki indult a világnak. Ment, mendegélt, fütöl-fától kérdezősködött, hetedhét országot is bejárt, de sehol sem akadt a kék sárkány tanyájára. E helyett inkább maga került bajba, mert rengeteg erdőbe jutott, amelyből semmiképpen sem birt kivergődni. Már minden elemőziája elfogyott s ugyancsak éhezett volna, ha nincs a jó hajító dárdája. Ezzel üldözőbe vett egy szarvast és szerencsésen le is terítette. De mire oda ért a leterített vadhoz, egy nagy medve is ott

termett és el akarta ragadni a kész pecsenyét.

— Ohó, medve koma! Nem a te számodra van az! mondá a király.

Nagy csodálkozására a medve megszólalt, még pedig csöppet sem kellemetes módon:

— Állj odább, mert amilyen éhes vagyok, a szarvas hegyibe téged is megeszlek!

De már ekkor a király sem vette tréfára a dolgot. Kirántotta hatalmas kardját és neki rontott a maczkónak.

— No hát lássuk! Én meg amondó vagyok, hogy a szarvas hegyibe téged is keresztül döflek.

Mikor a medve látta, hogy ez csakugyan mindjárt megeshetik rajta, nagyon alább hagyott a hetvenkedéssel, sőt szepelve hátrált és alázatosan dörmögte:

— No, no, hiszen csak tréfáltam... Persze hogy a tied... de úgy gondoltam, hogy az egészet ugysem sütöd meg, juthatna számomra is valamicske. Egész nap hiába kerestem egy kis harapni valót, rettentően megéheztem.

— Az már más. Ha szépen kérsz, kapsz is. De előbb meg kell mondanod, hol és merre találom rá a kék sárkány tanyájára?

— Nincs az nagyon messze, csak hogy bajos hozzá jutni. Ha kijutsz ebből az erdőből, hamar elérsz az üveg-tengerhez, annak a közepén van a sziget, ahol a kék sárkány nappal pihen és alszik. Csak hogy az üveg-tenger beszakad alattad, ha rálépsz.

— Majd meglátjuk.

Megosztottak a szarvason s a király aztán odább ballagott. Nagy sokára kijü-

— IGY NI! (Lásd a 74. lapon.)

tott az erdőbül és csakugyan mindjárt elérkezett az üveg-tenger partjára.

— Hm! Idáig eljutottam volna; de hogy jutok odább, ha ez az üveg-tenger olyan törékeny? Előbb minden esetre próbát teszek.

Fölkapott egy jó félmázsás követ és a tengerre dobta rá... hát biz' az csakugyan beszakadt s az üveg-darabok nagy csörömpöléssel hullottak le, sötét, feneketlen mélységbe.

— Más helyen talán erősebb, gondolá a király.

Fölkapott egy másik nagy követ... de épp amint dobni akarta, ugyan-csak elámult, mert az üveg-tengerben, akár csak a vízben, nagy hal uszott feléje; nem csak uszott, hanem meg is szólalt:

— Jaj, jaj, mit mivelsz? Össze töröd a tengerünket! Mi lesz akkor belőlünk? Ó kegyelem!

— Sajnálom, halacsám, de át kell jutnom ezen az üveg-tengeren, a kék sárkány szigetére, tehát keresem a legerősebb helyet. Ha betörök, nem tehetek róla.

— Jaj, ne tedd! Inkább ülj a hátamra, átviszlek.

— Az nem elég. Te itt uszkálsz a közelében, bizonyosan ismered. Tehát mondd meg, hogyan győzhetem le a legbiztosabban?

— Az nagyon könnyű. Törj egy darabkát az üveg-tengerből, ha már úgy is kilyukasztottad. Dugd zsebre és mikor a kék sárkányhoz érsz, dobd a szájába, amint rád kitér. Rögtön vége lesz, megmerevedik, mint az üveg.

Hát ez mind meg is történt ilyen módon. A kék sárkány, amint az üveg-tenger darabját bekapta, bukfenczet vetett és eldőlt, éppenségesen úgy csörömpölve, mintha pléhből való volna. De a király így szólt magában:

— Nem bizom benne. Hát ha még föléd? Haza viszlek, gonosz és majd kifundálok valamit, hogy többé bajomra ne lehess. Csak ne volnék olyan messze hazulról!

Dehogy volt messze. Amint a sárkány elbukott, egyszeriben eltűnt a sziget is, az

üveg-tenger is és a király, amint szét-nézett, otthon találta magát a fővárosában, még pedig épp a palotájával szemközti bolt előtt.

— Nini, ez épp az a bolt... milyen jó gondolatom támadt! Vissza szögeztetem a vén boltos számára a kék sárkányt czégtáblájának... hiszen szakasztott olyan ez, amelyet hajdan levétttem. S ha nyikorog, hadd nyikorogjon! Legföljebb megkenetem.

Elő hívatta embereit s megtették, amint rendelte. Aztán betért a palotába, levette fejéről a koronát és megparancsolta, hogy neki kalapot hozzanak. Hoztak is tüstént a kalapostól gyönyörű ujdontat új köcsökalapot s a király nagy gyönyörűséggel tette föl (Lásd a képet a 73. lapon), mondván:

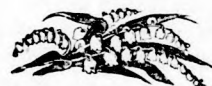
— Így ni! Nem leszek ezen túl mindig csak a hatalmas, parancsoló király, hanem az emberekkel együtt érző ember is. Így a kék sárkány talán nem szabadul rám többé.

Nem is. Boldogan uralkodott a bölcsé lett király, a kék sárkány pedig pléh alakban talán még most is ott lóg és nyikorog a bolt ajtaja fölött.

A VÁROS-ERDŐBEN.

(Képpel a czimlapon.)

KICSODA ez? Nini... ó!
 Valami kis eszkimó.
 Ej dehogy az, dehogy az —
 A mi Bandink, úgy igaz!
 Jó meleg ám a kucsmája,
 Hát még az új bundácskája!
 Keze, lába védve,
 Így jár ki a jégre.
 Ottan csuszkál, iringál,
 A szigetig meg sem áll.
 A deres faqyal-bokortul
 Egy nagy ivben visszafordul;
 S amig koresolyázik,
 Egy csöppet se fázik.

BÜVÉSZET.

I. Szökőkut az asztalon.

EZ nem olyan mutatvány, amellyel felszólításunkra más valaki is próbál-gatózhatnék, meg tudja-e oldani? Aki nem ismeri részletesen, nem is csinálhatja meg. De aki ismeri, érdekes és meglepő produkciót rendezhet vele.

Holmi kis előkészület kell hozzá, de nagyon egyszerű. Szükséges egy kicsi üvegse, amilyen pl. az orvosságos üveg; aztán egy nagy, bő száju befőttes vagy uborkás üveg; továbbá egy darabka hibátlan szalma-szál és egy dugó, mellyel a kis üvegecskét légmentesen lehessen elzárni.

A dugó közepén lyukacsát furunk, egészen keresztül s ebbe a lyukacsába bele tüzzük a szalma-szálát, mely olyan hosszú legyen, hogy a kis üvegnek majdnem a fenekéig ér. Vigyázni kell, hogy a szalma-szál meg ne törjön, össze ne lapuljon, hanem hibátlan csövecske legyen. Minél szűkebb, annál jobb. Az üvegcsét háromnegyed résznyire megtöltjük vízzel, aztán szorosán bedugaszoljuk a szalma-szálal dugóval, úgy, hogy levegő semmiképp se hatolhasson be. Epp ezért a szalmaszál körül a lyukacsát viasszal vagy más valamely ragasztó szer-

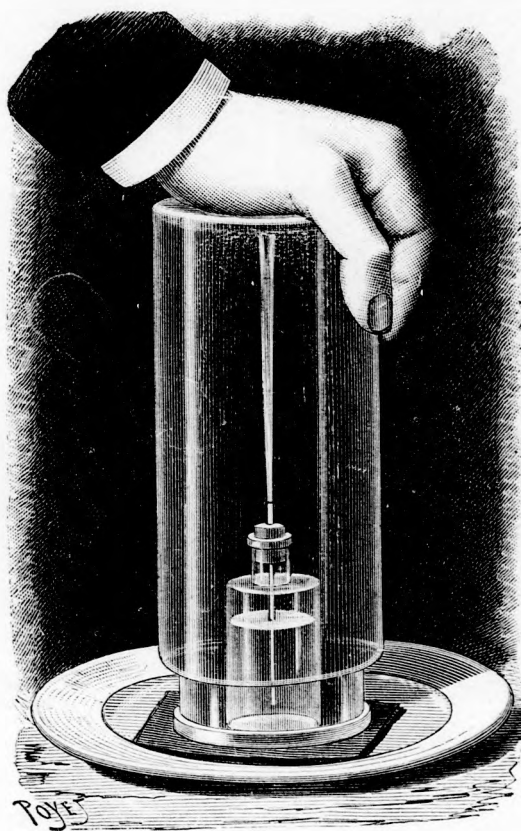
rel beragasztjuk. A szalmaszál, mint mondtam, benn majdnem az üvegse fenekéig érjen; a dugón felül pedig egy-két centiméternyire meredjen.

Ekép elkészítvén az üvegcsét, lapos tányérra vagy tálczára többrét össze hajtott itatós papirost teszünk, a papirost jól meg-

nedvesítjük és rá állítjuk az üvegcsét. Most a bő száju nagy üveget vesszük elő; néhány pillanatig a közelre helyezett lámpás vagy gyertya lángja fölé tartjuk, még pedig fölfordítva úgy hogy a láng melege az üvegbe gyűljön. Mikor az üveg jó meleg, gyorsan ráborítjuk a kis üvegcsére, erősen oda szorítva a nedves itatós papiroszhoz, úgy, hogy levegő nem hatolhat be. Néhány pillanat múlva meg-ered a szökőkut: a kis üvegben levő víz a szalma-csővecsken át felszökken, még pedig oly erővel, hogy a sugár egészen a borító üveg fenekéig ér s onnan ezer apró csöppecskében hull le.

Ezt az érdekes vízi-játékot az okozza, hogy a nagy üveg lehűtével a benne

levő meleg levegő is lehül és össze húzódik, így pedig légüres tér támad. Ennek hatása az, hogy a kis üvegből a víz a szalmaszálon át felszökik.

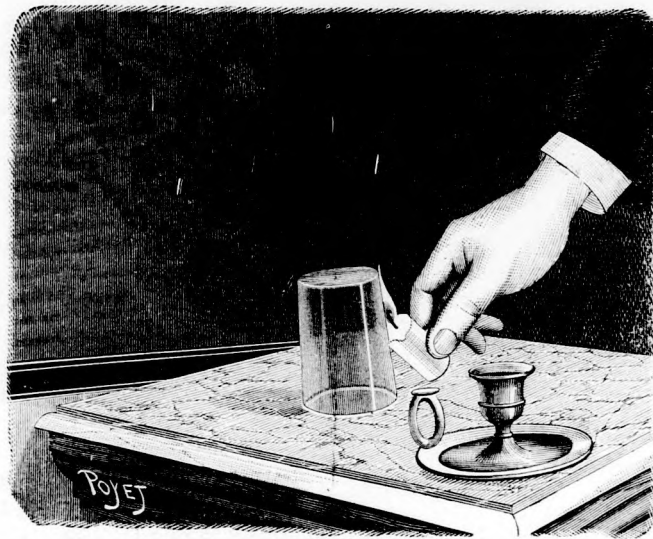
BÜVÉSZET. I. Szökőkut az asztalon.

II. A csuszó pohár.

Egy olyan asztalt, háló-szekrényt vagy más butor-darabot, amelynek sima márvány a felső lapja, kissé ferdeire állítunk, az egyik oldalon föltámasztván a két lábát. A márvány lap lejtősege azonban csak igen csekély legyen, úgy, hogy a reá helyezett tárgyak épp oly biztosan szilárdul álljanak meg, mint ha az asztal egészen egyenesen állana. Mekkora legyen a márványlap lejtősege, azt jól megmutatja rajzunk: a falon látható egyenes vonal és az asztal közti elhajlással.

Erre a márványlapra egy könnyebb fajta poharat fölfordítva teszünk rá, de a pohár szélét megelőzőleg vízbe mártjuk, olykép, hogy a pohár széle köröskörül erősen nedves legyen, sehol száraz pont ne akadjon. Erre a nedves szélére fordítva tesszük oda az asztalra, hol mozdulatlanul és szilárdul megáll.

Most már fölszólítjuk a társaságot, tessék valakinek odább csusztatni a poharat, de úgy, hogy nem szabad érinteni sem az asztalt sem a poharat, ráfujni sem szabad — szóval minden erőszakos mozdítás tilos.

BÜVÉSZET. II. A csuszó pohár.

Igy aztán valószínűleg azt fogják felelni, hogy lehetetlenséget kívánunk.

Dehogy! Gyertyát veszünk elő, meggyújtjuk és egészen közelre tartjuk a pohárhoz. S ime, kevés idő múlva a pohár megmozdul, csuszik a lejtőn lefelé.

Ezt pedig az okozza, hogy a pohárban levő levegő a melegtől szétterjeszkedik és kissé fölemeli a poharat; ámde a víz, mely a pohár széle és az asztal közt van, nem engedi meg a levegő elillanását, ellenben a pohár, mely most már nem a már-

ványon, hanem a vékonyka víz-rétegen nyugszik, csuszni kezd a lejtőn és csak akkor áll meg, ha valamely ponton elfogyott a víz alóla. Ha a pohár szélének megnedvesítését titokban végezzük, mulatságos lesz, hogy utánunk majd mások is próbálgatják a pohár megmozdítását a gyertyával, de persze bele buknak, mert a pohár nem mozdul... ha nem vizes a széle. Ezt a megnedvesítést azonban magunk is nagyon gondosan végezzük, mert különben magunk is bele bukunk a produkcióba.

T A R A J O S V E R E S É G E.

— Rejtélyes história három képpel. —

BÜSZKÉN és elégedetten sétált Tarajos a tágas baromfi-udvaron. Hogy ne? Ó itt az ur s némi rettegéssel vegyes tisztelettel néz reá minden szárnyas jószág, aki ez udvaron él és kapargál. És hány-szor hallotta, mikor az emberek így szóltak:

— Gyönyörű, hatalmas kakas!

Holmi apró, fiatal kakas is akadt ugyan az udvaron, de még kukorikolni sem mert, nem hogy akár csak közeledni is bátor-kodott volna a tájékhoz, ahol Tarajos ur sétált. Idegen kakas pedig ha oda té-vedt . . . no, az véres fejjel esze nélkül állt odább.

És egy napon mégis mit kellett Tara-josnak látnia! Egy vakmerő tekintetű, hetyke taraju idegen kakas jelent meg az udvar közepén. Igaz, hogy talán nem a maga jószántából, mert a kis Mariska ölben hozta, meszsziról ingerkedve mutogatta, aztán letette az udvar közepére.

— Lesz esze, hogy mindjárt odább áll és nem várja meg, míg megtépázom, gon-dolá Tarajos gógös boszusággal.

De nem! Ki hinné? A vakmerő idegen nagy begyesen állva maradt az udvar köze-

pén. Ezt már csak nem tűrheti ennek a baromfi-birodalomnak az uralkodója. Las-san, fenyegetően közeledett s már mesz-sziról parancsolóan rákiáltott:

— Hallod-é te, nem tudom ki! Pusztulj innen iziben!

És megint ki hinné? A vakmerő idegen még feleletre sem méltatta, még csak a szemét sem hunyorította és begyesen állva maradt. De már erre szörnyű haraggal ugrott oda Tarajos, azt várva, hogy rohama elől rémülten futásnak ered az ellenség. De bizony inkább maga Tarajos hökkent meg, mert az idegen még ekkor sem mocczant s gunyosan, hetykén nézett a szemébe.

— Hallatlan! Szörnyűség! Tüstént pusztulj, mert agyon tépázlak!

Nem elég, hogy a vakmerő idegen még erre sem hederített, hanem az az inczi-finczi Mariska a kapuból odaszólt:

— Hagyd békében, Tarajos! Megbánod, ha bántod.

No, türeleti-e bátor vitéz, hogy ilykép csufolják? Tarajos nem tűrhette és teljes

erővel belevágott a csőrével elenfele tara-jába. Azt hitte, hogy ellenfele menten föl-fordul és elájul.

Dehogy fordult föl, dehogy ajult el! Még csak a szemét sem hunyorította, mint ha nem is érezte volna a rettenetes vágást. Ellenben Tarajos maga majd hogy el nem ajult, mert szörnyű fájdalom nyilam-lott bele a csőre tövébe, mikor ellenfelére csapott. Mint ha vasba vágta volna s majd-hogy meg nem hasadt a csőre.

Megdöbbsent Tarajos, de még nem tágitott, bár nagyon sajgott a csőre.

— Talán pánczélts visel, gondolá. De majd kifogok én rajta! A szemébe vágok, azt nem védheti.

Még hatalmasabb vágást mért ellenfelére, de most is csak úgy járt, sőt még rosszabbul. Most már igazán bele szédült a kicsibe mult, hogy a csőre le nem tört. Ellensége pedig csak oly begyesen állt ott, mint eddig, oda sem hederített a szörnyű vágásnak, de még csak a legkisebb sebecske sem látszott rajta.

Nagy vitéz volt Tarajos, de már ez mégis megrendítette. Ez csoda, ez boszorkányság!

Halálos veszedelem lesz belőle, ha ez a varázslatos ellenfél megmozdul. Mit tehetett volna szegény Tarajos? Sajgó csőrrel, megszegyenülten futott el, bebújt az ólba és bujában, szégyenében elő sem jött másnap reggelig.

Aggódva leste, nem látja-e szörnyű ellenfelét? Nem, nem látta; sem ekkor, sem ezután többé. Lassanként megnyugodott és aztán tovább uralkodott; de máig is eltűnődik, ki lehetett az a megsebezhetetlen csoda-kakas. Nem bírja kideríteni. Az a hamis Mariska csak nevet, ha látja Tarajost; de nem árulja el a titkot.

Vitéz Tarajos csak tűnődik vereségén, ellenségén és nem érti. Ha ti talán értitek, magyarázzátok meg neki!

Rejtett szó.

Három külön szóból állok
S a háromból eggyé válok.

Első tagom olyan eszköz,
Mellyel nagy erőt győzhetsz le,
Széthasítod vele a fát,
Mellyel nem bírt a vas fejsze.

A második tagom lehet
Gyógy-balzsam a betegeknek,
Vagy kedves a hiúknak, kik
Szépség után epekednek.

A harmadik tagom minden
Ismeretnek a forrása,
Általa és benne van az
Embernek minden tudása.

Mind a három eggyé róva
Oly embernek a jelzője,
Aki diszes és értékes
Tárgyaknak a készítője.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Kis mesekönyv“.

Grimm testvérek után. (A „Forgó bácsi könyvtára“ című sorozat egyik önálló kötete.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 3-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

Sajtóhiba.

Helyesen fejtették meg: Földváry Gábor, Fazekas Ida és Piroška, Körmendy Sarolta, Ordódy Irén és Laczika, Kirchner Béla, Vadas Zoltán, Patterson Margit és Orsolya, Szécsi Jenő, Przybilla Jenő, Schiller Frigyes, Singer Ottó és Rudolf, Dénes Zsófia, Harkányi Sándor, Fekete Andor, Tölgyi Sándor, Sztáray Andorka, (magad írj! F. b.), Klein Arthur, Weinberger Elvira, Riza és Gyöző, Rosenberg Ilona, Arthur és Ferike, Gombos Ernő, Kövesi Rudi, Stiegler Lajos, Streisinger Gyurika, Reif Margit, Hertzl Antal, Schwartz József és Béla, Szelke Hajnalka és Józsi, Engel Pista, Trotzer testvérek, Fáy Endre és Árpád, Lakits Pista, Szibenliszt Ida, Hegyessy Gyula, Pecz Irénke és Gyula, Kapus Erzsé, ifj. Münnich Aurél, Schöpkes

Maris
Jacob
Józsil
rek,
Edels
Erzsé
Imre,
Marg
Weltu
ifj. K
gít é
vath
Julis
Irén
ler C
Birik
Julis
Brüll
Elek,
Pauer
vics
Etelk
Holla
Niess
Auré
Enge
Csáky
Freu
Schla
Klára
Vlad
Miezi
Szeg
Ganz
Brau
Gyul
Ilon,
és S
sefff
Mari
Ilonk
Pista
Lajos
Józse
szár
Lóril
iráso
Piros
Witt
vér
Iboly
Tant
Heur
det,
megf
Szilá
Ecks
Gyul
és V
Mar

Mariska és Gyula, Horváth Yerta, Peláthy György, Jacobi Erzsike, Neumann Alice, Duchon Janka és Józsika, Weisz Anikó és Ödön, Scharif testvérek, Reitter Ferike, Éder Olga, Mérey Ágosta, Edelstein Etelka és László, Horváth Böske, Fáy Erzsébet, Krámer Sándor, Lipták Irénke, Fehér Imre, Pessl Lipót József, Grünhut Bella, Havas Margit, Herczeg Ilonka és Albert, Szarvady Jenő, Weltner Malvina és Dezső, Hecht Berta és Géza, ifj. Kubinyi Gyula, Schmideg Margit, Cselkó Margit és Lenke, Bokor Imre, Wieland Albert, Horváth Trézi, Roglutz László, Deutsch Aranka, Bruck Juliska, Lányi Rózika, Weisz Erzsike, Podleszny Irén (saját irásodat kívánom látni! *F. b.*), Hirschler Géza, Schmoll Irénke, Krausz Zsiga, Szőke Birike és Lajos (magatok irjatok! *F. b.*), Pollák Juliska, Neumann Rudolf (a *Rezső* nem név. *F. b.*), Brüll Albert, Sigray testvérek, Sinka László, Reisz Elek, Korosy Margit és Gizi, Schillinger Imre, Pauer Árpád, Zauner Rikhard és Pista, Kraicsovcics Ottó és Sándor, Görgey József, Niedermann Etelka, Weisz testvérek, Dérer Alice és Viola, Hollaky Ferencz, Steinhöbel Dankó, Markusz Anna, Niessner Ella, Blanka és Ali, Becsey Oszkár, Bakody Aurél, Okolicsányi Marcsa, Bolyó Pálma és Károly, Engelmann Jenő, Szilágyi Évike, Schindler János, Csáky Margit, Pista és Béla, ifj. Klein Sándor, Freund Berta, Frid Vilmos, Zoltán Veruska, Schlachta Margit, Mihályi György, Andreánszky Klára és István, Straširibka Modesta, Weisz Irma, Vladár Matild és Endre, Szabolesi Károly, Stancesa Miczi, Emike és Gyula, Nagy Ilonka, Benkó Jenőke, Szegő Erzsébet, Szávost Kálmán, Szőke Miczike, Ganz Margit, György és István, Seunig (?) Berta, Braun Margit, Taub Vilma és Margit, Kurzweil Gyula, Veress Margitka, Groedel Lajos, Saláth Ilon, Schöpf Séra, Kiszely Lehel, Weldin Oszkár és Sándor, Domán Arthur, Schönberg Irén, Dessewffy Sárka és Ilonka, Dekker Oszkár, Dorgó Mariska, Schwartz Sándor, Badiny Gyula, Moesz Ilonka, Szládecsek István, Polgárdi Jenő, Kropf Pista, Szent-Ivány Carla, Klopstock Tekla, Mannheim Lajos, Baik Mihály, Áchim Mariska, ifj. Knobloch József, Salzberger Lujza, Haszlinger Teruska, Császár Ferencz, Nagy Rózika, Pellion Lujza, Csiki Lórika, Deutsch Jenő, Virághalmi Juliska (a te irásod? *F. b.*), Lövy Adél, Goldschmid Vilma és Piroska, Spitz Sarolta és Sándor, Papp-Szász Tamás, Wittenberger Ilona, Bodolla Bella és Mariska, Selevér Flóra, Kovách Sárka, Ember Pista, Mandel Ibolyka és Mihály, Wolnhoffer Cora, Kostyál Ilonka, Tantossy Rózsa (leveled alakja példás. *F. b.*), Heumann Ödön, Novelly N. (írd ki a teljes nevedet, különben jövőre tekintetbe nem veszem a megfejtést. *F. b.*), Bódy Ödön, Gerlóczy Endre, Szilágyi Rózsi, Vincze Miczi, Berzeviczy Mária, Eckstein Irma és Margit, Sugár Kálmán, Plathly Gyula, Bezsó Olga, ifj. Oláh Miklós, Deák Ilonka és Vilike, Susztek Rózsi, Papp Antónia és Anna, Marczali Bözse és Póli, Haasz Bezsó, Auszterlitz

Lajos, Jakab Böske és Margit (tisztább levélpapírosotok nincs? *F. b.*), Csicsáky testvérek, Buchvald Jolán, Uray Andor, Nagy Olivia, Gutmann Irma, Szinyei-Merse Anna és Jenő, Francke Janki, ifj. Rökk Gyula, Königstein Margit, Barger József és Miklós (ha nevetek nem volt a névsorban, jele, hogy a levél nem jutott hozzám. *F. b.*), Bónyi Riza, Weiss Aurél, Székely Lajoska, Sternberg Anna, Nagy Károly, Freyler Editke, Vágó Sára (Vágó vagy Vági? *F. b.*), Székely Margit, Leopold Elemér, Hecht Margit és Piroska, Luczianovits Valéria, Tsuk Mariska, Csizék Ilona, Szájbely Erzsike, Grün Aladár, Roger Marczel, Zinner Erzsike, Szilasi Erzsike, Wähl Viktor, Grivičić Gyula, Tomasschoff Malvina, Tyroler Lujza, Szabó Mariska, Lukácsy Lipót (kinek az írása? *F. b.*), Irányi Lizike, Lám Nelli és Miczi, Alexy Elza, Keörtlé-lyessy Zoltán, Bónis Berta, br. Eliatschek Virika és Édika, Mikus Margitka, Erzsike és Pistike, Irinyi Szaboles és Csaba, Szent-Iványi Mártha, Adriányi Jolán és Eszti, Platzner Ella és Vilma, Singer Jenő és Miklós, Kiss Pál, Záborszky Dezső, Molnár Ferike, Barakonyi Erzsike, Bogay Ernő, Ohrenstein Klára, Takách Ilonka, Köves Janesi, Gallatz Margit és Paula, Eidlitz Hanzi, Horváth Lili és László, Angyal Irma, Hirschfeld Erzsike és Károly, Bencsik Mariska, ifj. Jákó János, Lányi Rózsi, Böloni Margit, Grünhut Lucy és Elza, Györötskey Mariska, Salzberger Aranka és Nándor, Müller Erzsike, Hovsuy Lajos, Kain Mariska, Vellits Ilonka, Seidler Róza és Gizella, Propper Aranka, Jekelfalussy Gizi, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Pállik Margit, Fischer Géza, Hevesy Bella és Oszkár, Poszvek Rudolf, Havas Böske, Payr Hugó, Gőnye Mariska, Jolán és Győző (a kis Jolánka is csak hadd írja mindig maga oda a nevét! *F. b.*), Krivány László és Dini, Máyer Géza, Rätz Vilma és Ottó, Angermayer Béla, Baranyai Zoltán, Danielisz Jenő, Piller Géza, Fekete Kálmán, Draskovich Géza, Jurenák Laczi és Feri, Bügler Paula, Nagy Anna, Salamon Sándor, Krausz Berta és Zsiga, Polgár Imre, Koss Zsigmond, Loránt Ella, Kövesdy Anka (ugy emlékszem, mintha eddig *Aranka* néven ismertelek volna. *F. b.*), Rosenvald Rudolf, Bartók Bella, Pick Miczike, Kreibik Sándor, Nagy Kálmán, Fehér Katinka, Wallfisch Irénke, Kiss Erzsike, Scheiber Lilla, Fuchs Józsi, Hardt-Stummer Bettina, Kalmár Rózsi, Somogyi Zsiga, Gráner Márta, Stefike és Hilda, Ludikár Karola, Steinhöbel Ödön, ifj. Dömötör Béla, Draskóczy Sári, Bähr Sándor, Hillinger Oszkár, Máj Katalin, Hügel Emma és Jenő, Hautzinger Sándor, Soós Aranka, Papp Katinka, Adler Margit és Ernő, Krausz Géza, Dely Margit, Klein Jolán, Habinay Iván, Eggmann Margit, Kléber Elemér, Lischl Izabella, Szilágyi Jolán, Málás Aranka és Laczika, ifj. Laczkovich Béla, Berczelly Yerta, Pollak Alfréd, Mandel Ibolyka és Mihály, Vancsó Anna, ifj. Nagy Károly, Boér Lenke, Sárly Andor, Fövenyessy Annika, Szemők Katicza

és Maricza, Borbáth Lujza és Pepi, Szegedi Ilona, Schreyer Imre, Várady Böske és Zoltán, Kelesényi Ferike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Strážiribka Modesta*, *Hohenmauthban*, kinek a jutalom-könyvet (*„Ifjúsági emléklapok*», elbeszélések és költemények, gyűjtötte *Füssy Tamás*, színes táblába kötve) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* L. köt. I-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Szent-Iványi Mártha, Fazán Károly, Csicsáky testvérek (részben), Kiss Pál (részben), Grünhut Lucy és Elza, Bölöni Margit, Hevesy Bella és Oszkár, Fekete Kálmán, May Katalin, Mandel Ibolyka és Mihály.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Duchon Janka és Józsika. Mire e sorok elétek kerülnek, addigra tán vidám kaffogással ugrádozik már körültek az a beteg kutya. A korszolvasás bérleti föltételeiről nem adhatok felvilágosítást. — **Salzberger Aranka és Nándorka.** Még jó darabig eltart. — **Csepreghy Margit.** Új hívem vagy, ugy látszik, mégis. Különb tudnád, mily szigoruan követelem a levél gondos alakját. Ezt te annál könnyebben követheted, mert csinos írásod, sőt rajzoló tehetséged is van, mint képrejtvényed tanúsítja. Ez ellen csupán az a kifogásom, hogy tárgyával nem a *»Kis Lap«*-ban járatos alakot választottad. Így megváltoztatva, szívesen fogadom. — **Jacobi Erzsike.** Az a boríték csak arra szolgált, hogy a *»Kis Lap«* naptára ki ne potyogjon belőle. Majd ha a folyó-írást is megtanulod, elvárom, hogy első leveledet Forgó bácsinak írod. Bátyád levelében nagy örömöm tellett. — **Ohrenstein Klára.** Ez aztán a takaros levélke. Hány éves vagy? — **Záborszky Mariska és Dezső.** Már így aztán megleszünk. Most legalább tudom, kit melyik néven szólítsak, ha az albumot forgatom, melynek persze ti vagytok legujabb lakói. Szívesen látalak mindnyájatokat. — **Szász Lujza és Károly.** A *»Forgó bácsi színháza«* című gyűjteményt kötetenkint bármely könyv-kereskedővel hozathatjátok meg. Abban válogathattok kedvetekre. Külön egyes szindarab nem jelent meg. — **Danielisz Jenő.** Szükségtelen mondanom, hogy szeretettel fogadlak téged is a *»Kis Lap«* zászlaja alá, remélve, hogy hű kis katonám leszel te is. — **Unátjinszky Jolán és Birike.** Nagy örömet szereztek nekem a leveleitekkel, annál is inkább, mert a ti nevetek valóban kedves emléket ébreszt bennem. A többire nézve: az előző üzenet tintekek is szól. — **A „czukros mandula.“** Idővel bizonyára jobbakat fog írni. De ez a közlemény is, némi változtatással, sorra kerülhet még. — **Paukovich Szerena.** Látszik, hogy sokat olvastál, de még keveset ta-

pasztaltál. Munkácskából kitűnnek ennek jó tulajdonságai és gyöngéi. A kézirat egy hétig átvehető. — **Bojthor Ervin.** A gerely-dobást, mint igazán edző játékot, főleg Helvecziában gyakorolják a fiuk. Magam is kedvtelve néztem őket, midőn a zürichi torna-háznak udvarán röpitgettek a jókorra sulyu fa-láncsákat. — **Eidlitz Hans.** Ha már magyar fiunak valold magad, letehetnél erről a német *Hansról* s csapnál föl jó magyar *Janinak.* — **Köves Jancsi.** Mint új hívem, téged is szívesen köszöntelek. — **Győrötskey Mariska.** Én felhívlak titeket a rejtvény megfejtésére, te beküldöd, s leveledben megható hangon kéred bocsánatomat, amért mereszkedtél *»alkalmatlankodni.«* Mi értelme van az ilyen beszédnek? — **Takách Ilonka.** Legkedvesebb az a híred lesz, amely talpig való fölépüléset jelent nekem. Tán még utól érheted a telet. — **Moesz Ilonka.** Elég szomorú, ha a te barátodat csak a nyeresre való kilátás ösztönzi a rejtvények megoldására s nem az a kedves elégtétel, amelyet mindnyájan érzünk, amidőn valamely nehézséggel sikeresen megküzdöttünk. — **Mikus testv.** Három egri kis lány egyszerre . . . már ez valami! Isten hozott a *»Kis Lap«* táborába! — **Szabolcsi Károly.** Kíváncsi kérdezősködések. Az elsőre a m. é. folyam utolsó számában hosszasan felelt meg Forgó bácsi. — **Ember Pista.** Nem minden kockára terjed ki a rejtvény. Pedig ugy érdekes az, ha keresztül-kasul olvasva ad értelmet. Olvasó társaid legtöbbje ügyesen meg is birkózik már az ilyes feladásokkal. — **Mandel testv.** Számtalanszor üzenem, hogy akinek neve a megfejtők sorában nem foglaltatik benne, annak levelét nem vettem. — **Hittenberger Ilona, Lövy Adél, Mihályi György.** Én is reményelem, hogy tartós lesz közöttünk a viszony és örökös a barátság. — **Selevér Flóra.** Érdeklődve olvastam soraidat. — **Szinberger Jakab** (és nem *Jacob*). Ha figyelmesen olvasod át ezt a rovatot, megleled a választ a te leveledre is. — **„Derüre horura“.** Álnéven nem fogadok el közleményt. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST SZERETNE:

Salzberger Aranka Hecht Bertával. — *Moesz Ilonka* (Selmeczbánya) *Szent-Ivány Carl*ával. — *Saláth Ilonka* (hol?) *Patterson* testvérekkel. — *Katrenyák Paulának* ízenik *Gervay Mariska*, *Erzsike* és *Mike*: Bpest, Soroksári-ut 25. — *Selevér Flóra Katrenyák* Mariskával: Bpest, Soroksári-ut 25.

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: *Pállik Margit* 60 kr., *Neoschill Antal* 10 kr., *Horváth Lili* és *László* 40 kr. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományt rendeltetési helyére juttatom.